

1923-11-24

SENDER

Viggo Pedersen

RECIPIENT

Joakim Skovgaard

FACTS

Document type:
Letter

Sender's location:
Roskilde

Archive:
Mappe 29 nr. 6a-c

TRANSCRIPTION

Afventer transskription

Raskilds.

24 - XI - 23

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 29 Nr. 6A

Hare Jaakken!

Hvad naar der af dy, at du sender
mig - ja - saa smuk en gave,
som disse Orbeleske Billeder!

Jadter jo i Gær der glæder et Hæl
Hus og mange flere. Jo siger dy,
paa alles Vegne hen hjertelig Tak!

Swor en jo fællig! Aldrig kan
jo glæde nogen ned noget.

Jo saavel lige paa haaret ogsaa
seren Lethed, hvor en Gær skal
glæde (selvom Hjertet kan være
druffet) etmaal kunne lyt

Raderinger eller Illustrationer
eller mine Knefter strækker ikke
blændt ind at male, og det er
derfor altid Billeder jo gæns
bet - men dem kommer man
jo skum som Hovedtråd - eller
Gjovtråd - he Bager-løvs.

Hvor med jo ondt, der maatte

soget de hereds Vildt.

Han har vistnok ikke Anseelse, men
Maaské kan imidlertid føle
sig saa souveræn at han ikke
tryder sig om at give et Fald,
nemnak onsker at paatrænge
det sine (ikke alle saa værdi-
fulde) Ideer. Men jo meget
fortræd med hans eller saa respekt
ueggydende Produktion. Jeg
 frygter for, at han ikke forstaaer
mig. Han har for vid ligemeget
Og staaet mig haardt over Fing-
rene, men derfor holder jeg
ligemeget af ham.

Men den Vurdering af hans Værk
som mangen anden at kunne
gode ham, skænkede det jo foruhyr
om ogsaa Vedkommende er en Iagttagelse
mig - en Sugestione under
hvilken de lige saa begynder sluge
Thi som Kanel, den er ikke saa
naturlig - og kan efter Forholdenes
Natur aldrig blive af en saadan
Varm, som den taknemmelige

II

Gleds - kommer i heriges glem
 dig. Naturligvis, at gaa for alle
 sunder, der en Ting blenst der
 mangt guds Gennemgør, is
 sætter høje en anden, og der
 er - ved et veld, Tidenes Magt
 og gaa meget et yngre slægt knyttet
 overfor - og der kommer ogsaa et
 Moment til, at man mangler
 dem - her kendes og var paa
 Rumbuehudem - en - som det
 kunne - kun omgaa med kam -
 uden aandelig Fortælling og Sam-
 følelse med et færdeligt og
 krideligt Gennemvæld. Den
 Verden - som alle - den
 omfattes med Varme og Tak-
 nemhed hos. Willens, der
 vil være ene - og alle dansk
 men Willensens - højst
 med Beundring - og flere
 med Forundring der men
 om sig selv at den skatter
 Genist. - I var meget inter-

især af hans store Moderskab,
og meget Red og, og det var rask, da
sin Moderskab og Stokholmen
var at se. Indtænkning her og her
at temmelig forholdsvis Renskab
at den Ting - selv om der var
nab har det en Tager, som
at Christenborgsmaaske, og
den her set.

Williamus var jo en omfattet
og den kunde jo ikke den del
da den kirkelige Ting jo ikke
kunde komme ind.

Indtænkning var det og, at jo
jenske under det kunde
hushold alt hvad han vilde
stille sig indhæft. Men alligevel
var det interessant at se
et samlet. Men nu jo var
nab kunde det enkelte, havde
jo ikke det Overblik, som om det
var og den Lysighed og Lægen
afgik. Og der saa jo

hvad den var mig saa klad.
at han jo alderstid er en ikke
Mand, som hans store Slag til
lader sig, som han kunde, og
der for, som han kunde, og
sin Beskedenhed. Han er
maaske ikke videns varm, han
endersteg ikke selv i den store
hauv af de menneske, der findes
et ligeledes at være en Lysighed.
Men han vil gerne se den ind
og det er hans rask, han kan
tag efter vand ved pan og selv
dunfor. Jo, han kan ikke
sig sig - som han kan, hvilket
hiden glæde ved en Stykke -
han siger det jo heller ikke -
men det er for, han finder
et uimodsig. Takket -
Saa har han det alle saa
gode.

Denne er hans, hvad
det stod mig saa klad for
at kunne det. Naar der

naturleg, Følels. underknes
slaan den ud paa den Maade.
Og saadan saa man den
mesteligste Svingvinge, hans
She - ja ja skænt stilsidd
færdhævedt, atbyder den
hans blåd Ballerisold, Tug
den maasku kosen mindet
Begyndt, hards veed auto
geligt - men vel Seer af hans
selv naar hann rigtig god,
og ind vel var rigtig god -
laidligt og stille're. Mørk
ligt at se. Og begynder man
alt Ungdoms atbyder den saa
baad Skat Melles, og Takt man
ja endog Brændskild - og
Rafaelle, og endu Færskhunde
saadan under Effektlang, alle
Paarokken - ham selv naturligt
inapstend - og seer Tug og
Og det overasker mig noget.
Hvis, hards skulde han
efter at have et Mødelis den

III
 med mig sin ven hændt lidt
 mindre begjæret end det blev
 for det samlede Overblik.
 Men alligevel maa man bage mig for
 det som Evens, den alder opgjævede
 Løgn og Troen, det Mads den
 aldrig sigte for at sætte det vunder
 Ry paa Spil mellem udstatets
 og den Enormus uhyre vunderlig
 Shelling. Dermed kaldte mig
 meget af ham, - men han
 elskede, Jaakim som
 slutte sig med en hel anden
 liden Dunderlyhed. —

Vi saa med Fernejske hele
 Maane her fornyet. Men
 - uendeligt og har det
 godt Askyldighed som. I alle
 har. - Vi ondt og Lykke
 til Liges Bedrag til
 Skægen, og ondt det
 maa følge den efter, all
 fast. In kaaler at Agnete
 har det efter Puske. Hvor

leugen og efter at se hende og
for alle. Tak for den i Sammen
kom til os, det var rigtig kint
af dig og andet Vær.

Ja det er en vundne, og
den er blumendsten Vundne
i Huset om for dig, da
i en samme i Huset. Her
gav mig se på noget Skid
og Tegnene af dig, som den
gavnet det har sket det mig.
Ja den Ung dansaar, tante
og på de gode dage og har
med dig - ligesom på de
Tiden de og har den Gang
i Bannværet. Hvad det
og den de Lige de en Lige
i det Huset på den Tiden
he for alle.

God og ligesom det og
med den Tak.

Eden Vær Viggo Pedersen.